

Interview BUCK

Waarom is Buck een duurzame productie?

Barbara en Riet doen eerst het hele verhaal

Riet De Prins (vrt): “Het is een ketnet-reeks, Coming of age-verhaal dat gaat over een jongen van 16 jaar genaamd Elias. Buck is een videogame-personage die echt wordt en uit het videogame stapt. De jongen Elias leert hem hoe het is om mens te zijn, terwijl hij zelf worstelt met puberworstelingen. Daar generen we ook de humor uit. De serie is een coproductie van VRT en Zodiak.”

Barbara Van Poeck (zodiak): “Je moet voor E-mission de calculator bijhouden, anders krijg je je niet de volledige subsidie. Het gaat over 10% als extra stok achter de deur.”

Riet: “Toen het VAF voorstelde om te komen praten over duurzaamheid bij VRT dachten we, ja natuurlijk kom maar af, wij zijn goed bezig, we hebben al zoveel ficties gedaan en we sorteren. Wanneer de afgevaardigde van het VAF (Evert) over het klimaat begon te vertellen en over de impact op de aarde, dan denk je, ja ik weet dat wel hoor. Maar toch de manier waarop hij ons wakker schudde met cijfers, waardoor we meteen een verantwoordelijkheidsgevoel kregen. Dat gevoel, hebben ze van in het begin met ons drie kunnen meegeven, dat gevoel hebben we van aan het begin aan heel de ploeg proberen meegeven en ik denk dat dat het belangrijkste is. Het belangrijkste wat we konden doen, al de rest waren de tools. Vervolgens We hebben we in een stafvergadering Tim (VAF) uitgenodigd om nog eens dezelfde uitleg te geven, maar dan aan het volledige team.”

Barbara: “Op die manier hoorden ze het ook eens van iemand anders en niet per sé van ons. Dan waren ze net zoals ons helemaal mee in het verhaal.”

Riet: “Iedereen moest zijn kilometers opschrijven per maand, zodat we konden uitzoeken hoe het vervoer zat. Daar zijn we mee begonnen, eerst begonnen met de grootste slok, transport, dat in kaart brengen en iedereen sensibiliseren en te verplichten/vragen hoe ze naar de set kwamen.”

Barbara: “Vervolgens hebben we de planning opgemaakt. Voor mij is het openbaar vervoer al lang een evidentie: ik probeer me zoveel mogelijk te verplaatsen met de trein. Maar dat is niet zo voor iedereen. Daarom zijn we voor iedereen gaan uitzoeken waar ze wonen en hoe ze makkelijkst naar de locatie konden komen.”

Riet: “Hierdoor zijn er ook heel wat carpoolploegjes ontstaan, mensen ontdekten hoe dicht ze bij elkaar woonden, ze denken er meer over na. Op het einde van de rit vertelden sommige crewleden ons dat ze echt geschrokken waren van hoeveel kilometers ze deden. Iedereen werd meteen ook gesensibiliseerd. De set duurde in totaal 73 dagen, het stopt daarmee niet. Het grootste deel van deze dagen was in Keerbergen. We wilden binnen de 30 km blijven, het liefst binnen een grote stad qua bereikbaarheid maar op een bepaald moment hebben we toch de creativiteit laten primeren en hebben we de keuze voor een grote stad gelaten voor wat het was.”

Barbara: “Sommige schakelden echt vlot over naar carpoolen of het openbaar vervoer, maar voor anderen bleef dat moeilijk. Maar de bewustwording over hun voetafdruk was toch een eerste stap om te komen tot een gedragsverandering.

Voor de mensen die het verste woonden hebben we dan een hotel voorzien zodat ze niet enorm veel kilometers moesten rijden. Voor sommigen was het namelijk veel te ver om over en weer te rijden. Je bespaart op die manier niet alleen kilometers maar ook kosten. Bovendien waren de mensen 's ochtends uitgerust en konden ze 's avonds nog de opname van de dag te bespreken wat enorme voordelen had. We stimuleerden ook het gebruik van het openbaar vervoer. Waar mogelijk lieten we 's ochtends een busje naar het station rijden om iedereen op te halen.

Wat ook heel belangrijk is bij producties is paperless werken, je hebt de callsheets per dag en de scenario's voor een vijftigtal personen. Dat is al snel echt een gigantische stapel papier voor al die afleveringen. Door die niet meer te drukken spaar je enorm veel papier uit. We hebben iedereen dan ook gestimuleerd om onze dropbox te gebruiken. Als ze het toch geprint wouden, dan moesten ze het zelf komen vragen en zelf printen. Dat is een shift. Wie

die shift niet kon maken, hebben we tablets gegeven. Die kan je makkelijk huren. Daarna wordt het echt een gewoonte.”

Riet: “De meeste mensen hun frank begint pas echt te vallen als ze onderweg zijn, je hebt die papieren niet meer nodig, kan ze niet kwijt zijn. Je hebt enkel je tablet of smartphone nodig en pas dan viel het op bij velen hoe handig paperless werken wel niet is.”

Barbara: “We hebben een huis gehuurd voor de opnames in Keerbergen. Meestal werken we op locatie met een generator maar daar hebben we een werfkast laten installeren. Je bespaart hierdoor een enorme kost en hebt bovendien geen lawaai. Dat is ook de oorspronkelijke reden waarom we die werfkast hebben aangesloten: puur voor het gemak, voor het geluid. Het aansluiten van een werfkast is wel redelijk omslachtig: je moet die aanvragen, laten installeren en laten keuren. Maar dit was het wel waard. Je kan dit enkel doen als je lang op eenzelfde locatie staat natuurlijk.

We hadden ook kantoren ter plaatse en de camion bleef daar in de week veilig achter slot en grendel geparkeerd. Vaak rijden vrachtwagens op en af omdat ze ’s nachts niet altijd veilig kunnen staan. Het kantoor was in een plaatselijke school waar de dus vrachtwagen ook beveiligd stond. Dat was mooi meegenomen. ”

Riet: “Ook zijn we met elk vakgebied vooraf gaan praten, we vroegen hen hoe zij voor hun vakgebied duurzaamheid konden implementeren. Voor de geluidsman was LED-verlichting evident, hij gebruikte al heel wat LED lampen. Ivm catering hadden we voor iedereen een dopper gekocht en een mok. We kochten geen bekers op set, enkel als we veel bezoekers hadden. Maar zulke doppers en mokken zijn echt fantastisch. Iedereen drinkt veel meer water. Het viel iedereen ook op hoeveel water ze dronken. Ook aan de cateraar werd de vraag gesteld hoe hij duurzaamheid kon implementeren. Hij werkte met lokaal, biologisch producten. We hadden een veggiedag. Hij haalde zijn groenten rechtstreeks van de veiling. Wanneer iemand hierover protesteerde moesten ze zelf naar de cateraar stappen om een vleesgerecht te vragen op veggiedag. Na een tijdje draaide iedereen bij. We merkten dat dit een goede aanpak was.”

Barbara: “Het huis in Keerbergen had grondwater, wat goed was voor het sanitair. Daarnaast hebben we thuiswerk zoveel mogelijk gefaciliteerd. Tenslotte sorteerden we ook op set. En elk team had een checklist om zo duurzaam mogelijk te werken”.

Riet: “het sensibiliseren is echt geslaagd, soms vraag ik mij af of het blijft duren. Ik sta nu op een set waar ik niet de leiding heb en daar merk ik niets van duurzaamheid.”

Barbara: “oooh, dat is echt zo jammer, zo spijtig!”

Riet: “Als duurzaamheid niet van in het begin wordt aangekaart en vermeld dan is het echt moeilijk om dit achteraf erin te krijgen.”

Barbara: “Producties voor vrt zouden verplicht moeten worden om duurzaam te werken. Die subsidies van het VAF zijn een goede voorzet, je hebt echt een stok achter de deur. Je hebt een ‘excuus’ om je crew te overtuigen om duurzaam te werken met als argument: ‘het moet, want anders krijgen we de centen niet’. Door die financiële maatregel ga je ook nadenken over duurzaamheid. Alles wat voor vrt gemaakt wordt, zou ook zo’n mechanisme moeten hebben om die manier van werken breder te verspreiden.”

Barbara: “als je dit in alle lagen van de crew implementeert dan wordt het na een tijd een evidentie om duurzaam te werken. Doordat je vertrekt vanuit een andere filosofie, past iedereen zich stap voor stap aan.”

Waarom doen jullie wat jullie doen?

Riet en Barbara: “De voorzet was echt die 10% die werd weerhouden van E-mission, laat ons een kat een kat noemen. Dat argument is wel echt een vereiste om je crew te overtuigen. Je kan je crew meekrijgen met het excuus ‘het moet, voor de centen’. Je moet een stok achter de deur hebben om die eerste stap te zetten.”

Waar zien jullie het belang voor de brede samenleving?

Riet: “Toen ik die uitleg kreeg vanuit het VAF over duurzaamheid was ik daar echt niet goed van. Ik dacht dat ik klimaatproblemen kende, maar ik kende het helemaal niet. Begin bij je

ziel. Je kent het topje maar de rest weet je niet. Je beseft niet hoeveel je kan doen met kleine dingen. Dat besef is wel gegroeid.”

Barbara: “Je ziet het natuurlijk niet in beeld, wij als entiteit, als crew maken een verschil dat niet rechtstreeks afstraalt van het scherm. Ik zou niet weten hoe je dat kan vertalen. Het zou wel fijn zijn moest ketnet hier iets mee doen, met een ketnet-wrapper of Karrewiet een verslagje doen over e-mission. Kinderen zijn daar ook veel meer mee bezig, zij groeien op een andere wereld, met het gevoel dat we er echt iets aan kunnen doen.”

Hoe zien jullie het verder evolueren?

Riet: “Op korte termijn vond ik echt dat dat niet goed evolueerde. Ik zit op een volgende productie (waar ik niet de baas ben) en daar is er niets. Op korte termijn is dat echt niet oké. Er moet nog meer druk komen vanuit het VAF en nog meer vanuit de regering. Daar moet de vrt echt een rol gaan spelen. Voor het publiek heeft vrt een voorbeeldfunctie als publieke omroep. Je moet dat echt van bovenaf opleggen, anders evolueert dat niet. Je moet echt bijna dwingend maken.”

Barbara: “Echt alles doortrekken in je eigen werking. Frisdrank laat je betalen, maar water maak je gratis. Een kleine financiële incentive kan een verschil maken. En daarnaast kan je het team stimuleren om alternatieven te zoeken.”

Wat zouden jullie vanuit jullie functie willen meegeven aan mensen die zich geïnspireerd voelen door Buck?

Barbara: “Je kan het proberen verkopen, maar je moet echt iets dwingend achter de hand hebben, zonder die 10% hadden wij de crew niet kunnen overtuigen om 73 dagen duurzaam te werken, je hebt echt iets nodig van bovenaf. Er moet een structuur zijn. Pas na een tijdje krijg je dan ook die intrinsieke motivatie.”

Redactie: Silke De Schoenmacker, Pulse Transitienetwerk

